

P. Aleksander Roblek, slikar.

(Spisal Josip Benkovič.)

Slovenski narod je imel doslej bore malo domačih umetnikov; a še te, kolikor jih je bilo, pobrala je neizprosna smrt v najlepših letih, ko so jeli komaj zoreti. Taka je bila tudi osoda frančiškana o. Aleksandra Robleka, mladega nadobudnega slikarja.

Porodil se je 26. listopada l. 1848. v Šmartinu pri Litiji. Krstno ime mu je bilo Konrad. Njegov oče Jožef Roblek je bil sodni uradnik na Selu, mati se je zvala Neža. Razven Konrada sta imela še sina Avelina, ki je postal doktor zdravilstva in (23. grudna l. 1889.) umrl v Ljubljani kot mestni fizik, ter hčer Ljudmilo, ki še sedaj deluje v pisarni notarja Luke Svetca. Mačeha je dala očetu še drugo hčerko Editu.

Ljudsko šolo je pohajal Konrad z Avelinom vred v Mokronogu, kjer ga je poučeval spretni učitelj Jožef Potokar. Potem se je vpisal ob enem z učiteljevim sinom Karolom v novo-meško gimnazijo. Bil je vreden, vzgleden dijak. Baval se je že tedaj najrajši z risanjem. Dovršivša šesti razred, prosila sta on in prijatelj Potokar za vstop v frančiškanski red. Potokar je bil vsprejet, a Roblek ne, ker je bolehal za nekim kožnim izpuščajem na licih. Oče mu je zelo branil, naj ne vstopi v samostan, naj postane vsaj svetni duhovnik, toda Konrad se ni dal pregovoriti. Dovršivši sedmo šolo, poprosil je še enkrat, in tedaj so mu prošnjo uslišali.

„DOM in SVET“ 1895, št. 10.

Redovno obleko in ime Aleksander je prejel dne 31. velikega srpana l. 1865., ob enem s pokojnim pisateljem o. Florentinom. Osmo šolo in prvi dve leti bogoslovskih studij je zvršil v Gorici, zadnji dve pa v Ljubljani, kjer je novega leta dan l. 1870. naredil slovesno redovno obljubo in dne 31. malega srpana leta 1871. bil posvečen v mašnika.

P. Aleksander Roblek.

Poslali so ga potem v Gorico kot lektorja verouka in nemščine v domači redovni šoli; ob enem je bil samostanski knjižničar in nekak nadzornik knjigovelnice za domačo rabo. Ker pa je kmalu začel jako bolehati, prepovedali so mu zdravniški poučevanje, izpovedovanje in pridigovanje. Ko se je nekoliko učvrstil, poslal ga je provincijal o. Friderik Hönigmann v nekatere samostane urejati samostanske knjižnice. Ta posel je zvršil v Novem mestu, v Brežicah, v Samoboru, na Trsatu in še na drugih krajih. V vseh teh samostanih pa se je baval tudi s slikarstvom in, kolikor je utegnil, pomagal v dušnem pastirstvu.

Ker je vrlo dovršil izročeno mu delo, hotel mu je provincijal, ki ga je ljubil, narediti posebno veselje. L. 1876. ga je poslal na Dunaj v slikarsko akademijo. Profesorji so kmalu spoznali njegovo nadarjenost in že precejšno izvežbanost; zato so ga sprejeli takoj v tretji letnik. Stanoval je pri usmiljenih bratih, kjer je vsako jutro in vsak večer opravljal med bolniki dušno-